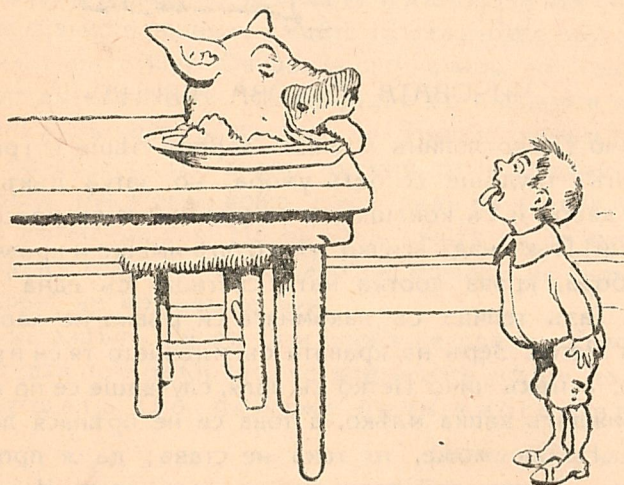

Но ето че дойде въ дюкяна кмета, па надълго разглежда главата клета. Дигна ржка, важно се въ тила почеса — знакъ бѣ, че главата му хареса. Зеръ главицата не бѣше лоша, па и евтничка — само десетъ гроша! И брой човѣкътъ веднага паритѣ, взе главата за ушитѣ, подрусна я два-три пжти и за въ кжщи се опжти. Зарадва се добрата кметица, като видѣ глава отъ телица, па рѣши пѣча отъ нея за въ недѣля да направи. Взе, изми я и въввъ кухнята я тя остави!

Но за мртввата главица на закланата телица било писано отъ Бога да прѣкара оцѣ една тревога. На утрото рано, рано, кметовото момче отъ сънъ стана и веднага въ кухнята отиде, какво има, какво нѣма тамо да навиди. Щомъ катъ влѣзе, ей на срѣща че глава нему се изблѣщи. И въввъ мигъ го досмѣше тѣй ужасно, че се разкикоти велегласно. Па прѣдъ нея почна да се лези, да подскача, да се плези.

Но слѣдъ малко въввъ глава му дѣтска, умна тайна мисль нему хрумна. И безъ бавене голѣмо, приближи се, взе главата, неусѣтно се измжкна и въввъ избата се вмъкна! . . . . Тамо кметското хлапенце имаше си старо дървено конченце. Безъ глава му бѣ кончето — бѣ я счупило момчето. Строшеното той сега рѣши да поправи и намѣсто конската главица, той постави тая на закланата телица. И кончето пакъ конче си стана, само че съ глава отъ телица заклана. Но не врѣди, нищо нѣма, туй не е бѣда голѣма! Все това е, все глава е! . . .